

Прийняття вказаного законопроекту надасть можливість реалізувати ефективні механізми державного нагляду та контролю у сфері телекомунікацій, які спрямовувались би на запобігання порушенням у сфері телекомунікацій.

Висновки. Отже, аналіз правової бази у сфері телекомунікацій і користування радіочастотним ресурсом України дає змогу визначити основи правового регулювання діяльності щодо здійснення державного нагляду та контролю, механізму їхньої реалізації. Водночас у ході дослідження відповідної бази виявлені певні недоліки законодавства, які мають стати предметом детального дослідження з метою підвищення ефективності правового регулювання відносин, що виникають у зазначених сферах.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Звіт про роботу Національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері зв'язку та інформатизації, за 2014 рік [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.nkrzi.gov.ua/uk>.
2. Про основні засади державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності : Закон України від 05 квітня 2007 р. № 877-V // Офіційний вісник України. – 2007. – № 44. – Ст. 1771.
3. Про телекомунікації : Закон України від 18 листопада 2003 р. № 1280-IV // Офіційний вісник України. – 2003. – № 51. – Ст. 2644.
4. Про радіочастотний ресурс України : Закон України від 01 червня 2000 р. № 1770-III // Офіційний вісник України. – 2000. – № 26. – Ст. 1079.
5. Богун Н. Деякі питання нормативно-правового регулювання використання радіочастотного ресурсу України / Н. Богун // Підприємництво, господарство і право. – 2005. – № 8. – С. 101–104.
6. Про затвердження Порядку здійснення державного нагляду за користуванням радіочастотним ресурсом України в смугах радіочастот загального користування та визнання такими, що втратили чинність, деяких рішень НКРЗ : Рішення Національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері зв'язку та інформатизації, від 27 грудня 2012 р. № 684 // Офіційний вісник України. – 2013. – № 14. – Ст. 516.
7. Про затвердження Порядку здійснення державного нагляду за ринком телекомунікацій та визнання такими, що втратили чинність, деяких рішень НКРЗ : Рішення Національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері зв'язку та інформатизації, від 13 грудня 2012 р. № 649 // Офіційний вісник України. – 2013. – № 8. – Ст. 294.
8. Про затвердження Положення про вимірювання параметрів телекомунікаційних мереж з метою здійснення державного нагляду у сфері телекомунікацій та визнання таким, що втратило чинність, рішення НКРЗ від 02.08.2007 р. № 874 : Рішення Національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері зв'язку та інформатизації, від 30 липня 2013 р. № 487 // Офіційний вісник України. – 2013. – № 67. – Ст. 2463.
9. Про імплементацію Угоди про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським Співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони : Розпорядження Кабінету Міністрів України від 17 вересня 2014 р. № 847-р. // Офіційний вісник України. – 2014. – № 77. – Ст. 2197.
10. Директива 2002/21/ЄС Європейського парламенту та Ради ЄС від 07 березня 2002 р. про єдину нормативно-правову базу для електронних комунікаційних мереж та послуг (Рамкова Директива) [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.nkrzi.gov.ua/uk>.

УДК 342.92

ПОНЯТТЯ, ПРОВА ОООВА ОСНОВА ТА КЛАСИФІКАЦІЯ АДМІНІСТРАТИВНИХ ПОСЛУГ

Костовська К.М., к. ю. н.,
доцент кафедри адміністративного права та адміністративного процесу
Львівський державний університет внутрішніх справ

У статті розглянуто наукові погляди на проблему надання адміністративних послуг у контексті вітчизняного й зарубіжного досвіду. На основі аналізу визначено дефініції, розкрито ознаки та сутність адміністративних послуг, що надаються органами виконавчої влади, розглянуто класифікацію адміністративних послуг, принципи організації надання адміністративних послуг.

Ключові слова: *послуга, адміністративна послуга, державні послуги, публічні послуги, органи державної влади, органи місцевого самоврядування, класифікація адміністративних послуг.*

В статье рассмотрены научные взгляды на проблему предоставления административных услуг в контексте отечественного и зарубежного опыта. На основе анализа определены дефиниции, раскрыты признаки и сущность административных услуг, что предоставляются органами исполнительной власти, рассмотрены классификация административных услуг, принципы организации предоставления административных услуг.

Ключевые слова: *услуги, административная услуга, государственные услуги, публичные услуги, органы государственной власти, органы местного самоуправления, классификация административных услуг.*

Kostovska K.M. CONCEPT, LEGAL BASIS AND CLASSIFICATION OF ADMINISTRATIVE SERVICES

In the article the scientific views on the issue of administrative services in the context of national and international experience. Based on the analysis the definition, features and disclosed the essence of administrative services rendered by executive, administrative services considered classification, principles of administrative services.

Key words: *services, administrative services, public services, public services, public authorities, local governments, classification of administrative services.*

Постановка проблеми. Сектор публічно-го адміністрування на сьгоднішньому етапі розвитку зазнає суттєвих змін, які стосуються основ його діяльності. Однією з провідних ідей, яка отримала схвалення на державному рівні низки демократичних країн, є акцентування уваги на послугах як частини реформування загальної політики публічного адміністрування.

В умовах масштабної правової реформи здійснюються значні та відносно швидкі зміни в формах правового регулювання, співпраці й стосунках із населенням і юридичними особами. Важливе значення має формування ідеології про перехід від «каральної» функції до надання послуг. Дотримання прав і забезпечення потреб людини та громадянина в системному реформуванні українського суспільства мають стати найголовнішим завданням органів державної влади. Однією із функцій державної виконавчої влади є надання послуг фізичним і юридичним особам.

До недавніх часів про надання послуг органами державної влади в нашій державі не говорили взагалі. У жодному нормативно-правовому документі це не визначалось як пріоритетний напрям органів державної влади та місцевого самоврядування. Адже система публічного адміністрування, яка існувала раніше, до речі, й сьогоднішня, ще не відповідає потребам і реаліям нового часу, основною вимогою якого стало таке – держава повинна слугувати громадянам, а не навпаки.

Ступінь розробленості проблеми. Ураховуючи актуальність проблеми адміністративних послуг, це питання на належному рівні досліджено вітчизняними науковцями. Беручи до уваги час з моменту проголошення незалежності України, особливості адміністративних послуг досліджувались такими вченими, як В. Авер'янов, О. Бандурка, Ю. Битяк, В. Гаращук, І. Голосніченко, С. Дембіцька, І. Дроздова, В. Колпаков, А. Комзюк, В. Курило, М. Лошицький, Г. Писаренко, О. Рябченко, О. Сосновик, В. Олефір, В. Тимощук, О. Циганов, В. Циндря, В. Шкарупа та ін.

Мета статті – з'ясувати сутність поняття «адміністративна послуга» в законодавстві й доктрині публічного адміністрування, дослідити поняття «публічна послуга», «державна послуга» та «муніципальна послуга», їхнє співвідношення, класифікацію адміністративних послуг, обґрунтувати їхні схожості й відмінностей, а також висвітлити основні проблеми в цій сфері.

Виклад основного матеріалу. У контексті дослідження тлумачення словосполучення «адміністративна послуга» розглядається як публічна послуга, що надається населенню органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування, іншими уповноваженими особами й надання якої пов'язане з реалізацією владних повноважень. Під змістом терміна «державна послуга» потрібно розуміти встановлені нормативно-правовими актами вимоги до обсягу, якості й умов надання послуги.

Виокремлення адміністративних послуг необхідне для відмежування публічно-служ-

бової діяльності органів, що здійснюють розпорядчо-виконавчі функції, від господарських відносин і до покращення якості надання адміністративних послуг.

Запровадження в Україні доктрини адміністративних послуг, забезпечення належної якості надання адміністративних послуг вимагає системного підходу до правового регулювання цієї сфери суспільних відносин.

Надання адміністративних послуг населенню органами виконавчої влади є пріоритетним напрямом їхньої діяльності, що вимагає нагального переосмислення ролі та призначення держави в суспільстві й радикальної зміни відносин між владою та громадянами, від суто розпорядницьких до обслуговуючих, у яких, як правильно зазначають В. Тимощук і А. Юрмач, «громадяни є не прохачами, а споживачами адміністративних послуг» [1, с. 37].

В Україні при використанні категорії «послуги» головний акцент робиться на юридичних аспектах, зокрема на адміністративній процедурі їхнього надання. Пояснити це можна тим, що головними ідеологами запровадження теорії послуг в Україні є насамперед представники науки адміністративного права. Через те що головними опонентами цієї теорії є представники юридичної науки, які ставлять під сумнів саму можливість уживання категорії «послуги» стосовно діяльності органів державної влади та місцевого самоврядування [2, с. 109–114], у юриспруденції щодо цього питання виникли й оформилися особливо жваві дискусії.

В англійській мові для позначення категорії публічних послуг уживається термін «public services». Але через особливості категорійного апарату він так само, як і термін «публічна адміністрація», помилково перекладається як «державне управління»; замість терміна «публічні послуги», в Україні спочатку прижився термін «державні послуги».

Для концептуальнішого розуміння сутності адміністративних послуг є сенс з'ясувати зміст таких категорій, як «публічні послуги», «державні послуги» та «муніципальні послуги».

Публічні послуги – це всі послуги, що надаються публічним сектором, а також приватним сектором під відповідальність публічної влади й за рахунок публічних коштів [3, с. 119].

Відомий професор В. Авер'янов, підтверджуючи правомірність і термінологічну визначеність поняття «послуги» з боку органів виконавчої влади, звертає увагу на певну недоречність характеристики цих послуг як «управлінських». Натомість дослідник акцентує увагу не на «владно-організаційному» аспекті відповідних дій, а на тій ознаці, що вони здійснюються органами публічної адміністрації. Тобто, найдоцільнішим, на його думку, є термін «адміністративні послуги» [4, с. 38].

Відомий професор І. Голосніченко підкреслює, що не всяка розпорядча діяльність, навіть спрямована на реалізацію прав і свобод громадян, є послугою. Адже вся діяльність органів виконавчої влади, їхніх посадових і службових осіб має призначенням забезпечувати права й свободи громадян та інших осіб [5, с. 87]. Учений визначає управлінську послугу як створення організаційних умов

для реалізації свого права громадянином або іншим суб'єктом адміністративно-правових відносин [6, с. 8].

У свою чергу, В. Долечек зазначає, що управлінські послуги як вид державних послуг закріплюють відмінну від традиційної ієрархії цінностей у відносинах між громадянами й виконавчою владою, згідно з якою права та свободи громадян є пріоритетними [7, с. 7].

У своєму монографічному дослідженні Г. Писаренко указує, що адміністративна послуга – це правовідносини, які виникають при реалізації суб'єктивних прав фізичної або юридичної особи (за їхньою заявою) у процесі публічно-владної діяльності адміністративного органу для отримання певного результату [8, с. 81].

Такі відомі вчені, як В. Колпаков, О. Кузьменко та інші, подають поняття адміністративних послуг у широкому та вузькому розуміннях, а саме: «адміністративна послуга – 1) юридичне оформлення суб'єктом публічної адміністрації результатів розгляду справи, яка виникла за зверненням фізичної, юридичної або іншої колективної особи щодо реалізації своїх прав, свобод, законних інтересів; 2) результат здійснення владних повноважень уповноваженим суб'єктом, що відповідно до закону забезпечує юридичне оформлення умов реалізації фізичними та юридичними особами прав, свобод і законних інтересів за їх заявою (видача дозволів (ліцензій), сертифікатів, посвідчень, проведення реєстрації тощо)» [9, с. 265–266].

Так, залежно від суб'єкта, що надає публічні послуги, розрізняють державні й муніципальні послуги. *Державні (управлінські) послуги* – це послуги, що надаються органами державної влади (насамперед виконавчої) та державними підприємствами, установами, організаціями. До державних послуг повинні належати також послуги, які надаються недержавними організаціями в порядку виконання делегованих повноважень. У цьому випадку на перше місце для визначення природи послуги ставиться не безпосередній суб'єкт її надання, а суб'єкт, який несе відповідальність за надання цієї послуги, і джерело фінансування надання цього виду послуг, тобто вид бюджету [3, с. 118].

У свою чергу, *муніципальні послуги* надаються органами місцевого самоврядування та комунальними підприємствами, установами, організаціями. Термін «муніципальні» критикується як такий, що не відповідає Конституції України, яка для характеристики місцевого самоврядування користується прикметником «комунальні». На думку авторів, поняття «комунальні послуги» менш удале, оскільки автоматично асоціюється з послугами щодо забезпечення водою, електрикою тощо.

Муніципальні послуги надаються органами місцевого самоврядування, а також органами виконавчої влади та підприємствами, установами, організаціями в порядку виконання делегованих органами місцевого самоврядування повноважень за рахунок коштів місцевого бюджету [10, с. 376].

Отже, важливою складовою як державних, так і муніципальних послуг є адміністратив-

ні послуги. Державні та муніципальні послуги разом становлять сферу адміністративних (публічних) послуг.

Закон України «Про адміністративні послуги» визначає адміністративну послугу як результат здійснення владних повноважень суб'єктом надання адміністративних послуг за заявою фізичної або юридичної особи, спрямований на набуття, зміну чи припинення прав і/або обов'язків такої особи відповідно до закону [11].

У своїх дисертаційних дослідженнях І. Дроздова та О. Сосновик пропонують класифікацію адміністративних послуг за критерієм платності, згідно з яким адміністративні послуги діляться на платні й безоплатні. Залежно від суб'єкта, який надає адміністративні послуги, пропонується їх поділ на адміністративні послуги, що надаються органами виконавчої влади, і на адміністративні послуги, що надаються органами місцевого самоврядування [12, с. 51; 13, с. 390].

Аналізуючи природу утворення й реалізації адміністративних послуг, С. Дембіцька ділить їх на обов'язкові (що надаються споживачам згідно з чинним законодавством і є безкоштовними, тому що вони оплачені населенням за рахунок податків і зборів) та факультативні (що за своїм призначенням мають захищати інтереси споживачів, але їх надання має бути платним і спрямованим на поповнення бюджету органів місцевого самоврядування) [14, с. 118].

Розглядаючи адміністративні послуги, В. Гарашук висловлює думку, що не треба взагалі поспішати із запровадженням «платних управлінських послуг», адже платність означає їхню «купівлю», а «інститут платних послуг» є «системою торгівлі владою». Сумнівність таких «послуг» учений убачає й у тому, що така «купівля» практично унеможливує оскарження громадянином результатів таких послуг, тому що управлінська послуга – не той товар, який можна обміняти.

Розглядаючи поняття адміністративних послуг, О. Люхтергандт уважає, що вони не охоплюють речових і фінансових послуг, розуміючи при цьому під адміністративними послугами «позитивні» індивідуальні акти, які приймаються з метою задоволення певних інтересів фізичних або юридичних осіб [15, с. 27].

Для запровадження справжньої теорії послуг у діяльності держави необхідно керуватись єдиними теоретичними засадами, у тому числі щодо розуміння понять видів та ознак послуг.

Отже, будь-які *публічні послуги* – це діяльність щодо задоволення певних потреб особи, яка здійснюється за її зверненням (або вид діяльності, який задовольняє певну людську потребу), а публічні *послуги* – це всі послуги, що надаються публічним сектором або іншими суб'єктами під відповідальність публічної влади й за рахунок публічних коштів [16, с. 13].

В. Циндря визначає такі основні принципи надання адміністративних послуг: доступність; дотримання стандартів; відповідність розміру плати економічно обґрунтованим ви-

тратам, пов'язаним із їхнім наданням; відкритість.

Для кращого розуміння сутності адміністративних послуг В. Циндря розглядає їхню класифікацію:

- за сферою їхнього застосування: інформаційні, медичні, освітні, туристичні, фінансові, юридичні тощо;
- за суб'єктами надання: державні та муніципальні;
- за критерієм платності: платні й безоплатні;
- за предметом: видавання дозволів, акредитація, атестація, сертифікація;
- за рівнем установлення повноважень: із централізованим регулюванням;
- адміністративні послуги з локальним регулюванням;
- адміністративні послуги зі «змішаним» регулюванням [17, с. 178].

Розглядаючи системні дослідження власне класифікації адміністративних послуг, у цьому стосунку не можна залишити поза увагою доробок В. Тимощука, який пропонує таке.

Першим критерієм класифікації пропонує вважати зміст адміністративної діяльності щодо надання адміністративних послуг, залежно від якого розрізняють такі її види:

- а) видавання дозволів;
- б) реєстрація з веденням реєстрів, у тому числі легалізація суб'єктів;
- в) легалізація актів, нострифікація та верифікація;
- г) соціальні послуги – визнання певного статусу, прав особи [3, с. 120].

Другим критерієм класифікації обирається рівень установлення повноважень щодо надання адміністративних послуг і правового регулювання процедури їх надання, а саме:

- а) адміністративні послуги із централізованим регулюванням;
- б) адміністративні послуги і локальним регулюванням;
- в) адміністративні послуги зі «змішаним» регулюванням [3, с. 125].

Третій критерій класифікації має базуватися на загальному поділі послуг залежно від форми їхньої реалізації на такі групи:

- а) послуги, пов'язані із реальним здійсненням конституційних прав і свобод громадян;
- б) власне адміністративні послуги, пов'язані із юридичним оформленням умов, необхідних для реалізації прав і свобод громадян [18, с. 94].

Варто визнати доречною класифікацію адміністративних послуг, яку пропонує І. Коліушко.

За рівнем установлення повноважень щодо надання адміністративних послуг і видом правового регулювання процедури їх надання: адміністративні послуги із централізованим регулюванням; адміністративні послуги із локальним регулюванням; адміністративні послуги зі «змішаним» регулюванням.

За критерієм платності: платні послуги; безоплатні послуги.

За змістом публічно-службової діяльності щодо надання адміністративних послуг: реєстрація; надання дозволу (ліцензії); сертифікація; атестація; верифікація; нострифікація; легалізація; установлення статусу тощо.

За предметом (характером) питань, щодо вирішення яких звертаються приватні особи: підприємницькі послуги; соціальні послуги; земельні послуги; будівельно-комунальні послуги тощо.

Україн важливими є ті критерії класифікації адміністративних послуг, які мають практичне значення, тобто надають можливість давати рекомендації щодо покращення системи надання адміністративних послуг [19, с. 204].

Отже, класифікувати послуги можна й за іншими критеріями, але незмінною при цьому залишається реалізація через послуги державних органів та організацій певних регулятивних функцій системи державного управління, забезпечується зворотній зв'язок між суб'єктами й об'єктами державного управління, наголошується на тому, що зазначені послуги мають інструментальне призначення, оскільки забезпечують реалізацію завдань і регулювальних функцій забезпечувального характеру.

Висновки. Отже, адміністративна послуга є особливим видом державної послуги, яка ініціюється, виробляється та надається органами державної влади й має монопольний характер. Категорія «адміністративна послуга» також указує й на виконання цими органами регулювальної функції адміністративними методами – інструментами безпосереднього впливу. Під змістом терміна «державна послуга» варто розуміти встановлені нормативно-правовими актами вимоги до обсягу, якості й умов її надання.

Надання адміністративних послуг передбачає наявність обов'язкових двох складових – сторін: суб'єкт, що надає послуги, та об'єкт, який їх отримує. І не просто отримує, а є замовником таких послуг. Тому, надання адміністративних послуг – це діяльність щодо задоволення певних потреб особи, і здійснюється така діяльність за ініціативою особи, на її прохання.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Тимошук В.П. Оцінка якості адміністративних послуг / В.П. Тимошук, А.В. Юрмач. – К. : Факт, 2005. – 88 с.
2. Парашук В.М. Управлінські послуги – новий інститут чи нова помилка? / В.М. Парашук // Вісник АПРН України. – 2001. – № 3. – С. 109–114.
3. Адміністративна процедура та адміністративні послуги. Зарубіжний досвід і пропозиції для України / авт.-упоряд. В.П. Тимошук. – К. : Факт, 2003. – 496 с.
4. Державне управління: проблеми адміністративно-правової теорії та практики / за заг. ред. В.Б. Авер'янова. – К. : Факт, 2003. – 384 с.
5. Голосніченко І.П. Правове регулювання надання державних управлінських послуг та вирішення адміністративних спорів / І.П. Голосніченко // Право України. – 2003. – № 10. – С. 86–89.
6. Адміністративне право України: основні поняття: [навч. посіб.] / за заг. ред. д-ра юрид. наук, проф. І.П. Голосніченка. – К. : ГАН, 2005. – 232 с.
7. Долечек В.С. Нормативно-правові аспекти надання управлінських послуг населенню органами виконавчої влади України / В.С. Долечек // Зб. наук. праць Національної академії державного управління при Президенті України / за заг. ред. В.І. Лугового, В.М. Князева. – К. : НАДУ, 2005. – Вип. 1. – 2005. – С. 356–361.
8. Писаренко Г.М. Запровадження доктрини адміністративних послуг в Україні / Г.М. Писаренко // Митна справа. – 2005. – № 6. – С. 80–83.

9. Курс адміністративного права України : [підручник] / [В.К. Колпаков, О.В. Кузьменко, І.Д. Пастух, В.Д. Сущенко та ін.]; за ред. В.В. Коваленка. – К. : Юрінком Інтер, 2012. – 808 с.
10. Про схвалення концепції розвитку системи надання адміністративних послуг органами виконавчої влади : Розпорядження Кабінету Міністрів України // Офіційний вісник України. – 2006. – № 7. – С. 376.
11. Про адміністративні послуги : Закон України // Відомості Верховної Ради. – 2013. – № 32. – Ст. 409.
12. Дроздова І.В. Проблеми правового регулювання платності адміністративних послуг, що надаються МВС України / І.В. Дроздова // Науковий вісник ДДУВС : зб. наук. праць. – 2009. – № 1 (42). – С. 48–56.
13. Сосновик О.О. Дозвільні адміністративні послуги в органах внутрішніх справ / О.О. Сосновик // Форум права. – 2008. – № 1. – С. 389–394.
14. Дембіцька С.Л. Адміністративні послуги та їх впровадження в умовах адміністративної реформи / С.Л. Дембіцька // Вісник державного університету внутрішніх справ. – 2007. – № 2. – С. 115–120.
15. Люхтергандт О. Проект Адміністративного процедурного кодексу України та сучасне адміністративне процедурне право / О. Люхтергандт // Юридичний журнал. – 2002. – № 5. – С. 27–31.
16. Румянцев А.П. Міжнародна торгівля послугами : [навч. посіб.] / А.П. Румянцев, Ю.О. Коваленко. – К. : Центр навчальної літератури, 2003. – 112 с.
17. Циндря В.М. Нормативно-правове регулювання надання адміністративних послуг населенню органами внутрішніх справ України / В.М. Циндря // Південноукраїнський правничий часопис / Одеський державний університет внутрішніх справ. – 2008. – № 4. – С. 177–179.
18. Долечек В.С. Управлінські послуги: сутність, ознаки, види / В.С. Долечек // Вісник Національної академії державного управління при Президентові України. – 2003. – № 3. – С. 93–99.
19. Коліушко І.Б. Виконавча влада та проблеми адміністративної реформи в Україні : [монографія] / І.Б. Коліушко. – К. : Факт, 2002. – 260 с.

УДК 34.096

УСТАНОВЛЕННЯ КВОТ НА ВІТЧИЗНЯНИЙ АУДІОВІЗУАЛЬНИЙ ПРОДУКТ: ПЕРСПЕКТИВИ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ

Красноступ Г.М., к. ю. н., с. н. с.,
головний науковий співробітник наукового
відділу теорії та історії інформаційного права
Науково-дослідний інститут інформатики і права
Національної академії правових наук України

Стаття присвячена дослідженню питання доцільності встановлення на законодавчому рівні квот на вітчизняний аудіовізуальний продукт. Проаналізовано наявні правові підходи до встановлення квот на вітчизняний контент у країнах Європи. На основі аналізу підготовлено рекомендації, спрямовані на вдосконалення правового регулювання суспільних відносин щодо захисту національного аудіовізуального продукту.

Ключові слова: державна політика, правове регулювання, телебачення й радіомовлення, аудіовізуальний продукт, квоти.

Статья посвящена исследованию вопроса целесообразности установления на законодательном уровне квот на отечественный аудиовизуальный продукт. Осуществлен анализ существующих правовых подходов по установлению квот на отечественный контент в странах Европы. На основании проведенного анализа подготовлены рекомендации, направленные на совершенствование правового регулирования общественных отношений по защите национального аудиовизуального продукта.

Ключевые слова: государственная политика, правовое регулирование, телевидение и радиовещание, аудиовизуальный продукт, квоты.

Krasnostup H.M. QUOTAS FOR DOMESTIC AUDIOVISUAL PRODUCTS: PERSPECTIVES OF LEGAL REGULATION

The article investigates the expediency of establishing in law quotas for national audiovisual product. The article analyses the existing legal approaches to setting quotas for domestic content in Europe. Based on the analysis prepared recommendations aimed at improving the legal regulation of public relations for the protection of national audiovisual product.

Key words: public policy, legal regulation, television and radio broadcasting, audiovisual product, quotas.

Постановка проблеми. Україна на сьогодні не має зобов'язань за міжнародними договорами, які накладали б обмеження на можливості запровадження квот на вітчизняний контент до мовників, для яких Україна є країною походження.

На Україну покладені зобов'язання в межах Європейської конвенції про транскордонне телебачення (далі – Конвенція), якою від телевізійних каналів вимагається трансляція не

менше ніж 10% робіт європейського виробництва [1]. Разом із цим Конвенція не містить положень, пов'язаних із використанням квот на вітчизняний аудіовізуальний продукт.

Відповідно до ч. 1 ст. 9 Закону України «Про телебачення і радіомовлення» [2], який регулює відносини, що виникають у сфері телевізійного та радіомовлення на території України, у загальному обсязі мовлення кожної телерадіоорганізації не менше ніж 50%